ముత్తాయి కూతురు

ఆగుంటుపల్లి పల్లెటూరుకు కొంచెం పెడగావున్న మాలపల్లిలో ఓ మూల గుడిసెలోంచి తెల్లవారి చద్దిబువ్వ తిని, పైపంచతో మూతి తుడుసుకుంటూ బయిటికి వొచ్చాడు మాదిగ ముత్తాయ్.

గుడిసె పక్కన సాయిమేకుకు కట్టివున్న బర్రె పడ్డకు నాలుగు గడ్డిపరకలువేసి మునుసుబు కచేరి నౌకరుపనికి పోదామనుకుంటున్న ముత్తాయికి మట్టి గాబు దగ్గిర రొచ్చులో దిగి, ముంతతో గాబులో నీళ్లు తాగుతున్న తన నాలుగేళ్ళ కూతురు లచ్చి కనుపించింది.

"అప్పుడే తెల్లారిందంటే నీకు గాబుకాడికి చేర్దానికి? మీ అమ్మ సూసిందంటే చంపుద్ది, రా ఇటు" అన్నాడు ముత్తాయ్ బర్రెపడ్డకు గడ్డిపరకలువేస్తూ.

"ఈ లచ్చిముండ అప్పుడే గాబుకాడికి చేరిందీ? ఒస్తున్నా, ఇయాల దీనికి మూడిందే" అంటూ గుడిసెలోంచి, ముత్తాయ్ పెళ్ళాం మాణిక్యం కేకేసింది.

ముంత గాబులో దభీమని పారేసి బురదకొట్టుకొంటూ గబగబ ముత్తాయ్ దగ్గిరకు పరుగెత్తుకొచ్చింది లచ్చి.

"ఛీ, నీ బురద సేతుల్తో నన్ను ముట్టుకోమాక" అంటూ కూతురుకు దొరక్కుండా పక్కకు తప్పుకుంటున్నాడు ముత్తాయ్ నవ్వులాటగా

"మరి నాకు చెనగపప్పు తెచ్చి పెత్తానంతే"... అంటూ బురద చేతుల్తో ముత్తాయ్ వెంటపడింది లచ్చి పెద్దపెట్టున కేరింతలు కొడ్తూ

"ఆసి సచ్చిందానా, ఇంకా తెల్లగా తెల్లార్నన్నాలేదు అప్పుడే ఒల్లంతా బురదపూసుకుండా? ఇయ్యాల నీ ఈపు పగిలిందే—ఒత్తున్నా వుండు" అంది గుమ్మంలో కొచ్చిన మాణిక్యం, చూర్లోంచి తాటిమట్ట తీసుకుని లచ్చి దగ్గిరకొస్తూ.

"అయ్యో. అయ్యో" అనరుస్తూ మాణిక్యానికి దొరక్కుండా తప్పించుకుని ముత్తాయిని గభాల్న వాటేసుకుంది లచ్చి.

"అయ్యో, సచ్చిందానా, అయ్య పంచకు బురదపుయనే పూశావుగందే! ఉండు నీకు రాసింది"... అంది మాణిక్యం లచ్చిమీదికొస్తూ.

"ఎహె ఉండు ఏంది నీ రగడా" అంటూ లచ్చి ఒళ్లు తడివి "పిల్ల ఒళ్లు ఎచ్చగా ఉందేమే?" అన్నాడు ముత్తాయ్.

ఆ? ఎచ్చగా ఉందా? అయ్యో నాతల్లో" అంటూ ఎన్నకరిగినట్టు కరిగి

పోతూ లచ్చి పొట్టపట్టుకు సూసింది మాణిక్యం.

"పిల్లదానికి కాకతగిలిందిలేయే," అన్నాడు ముత్తాయ్ లచ్చి మెడకింద సెయిపెట్టి చూస్తూ.

"ఎచ్చగా పొట్టావజానుంటే కాకతగిలిందని ఇంకా మెల్లిగా అంటావేం? తెల్లారి ముక్కు కార్తుంటే అప్పుడే అనుకుండా ఇయ్యాలేందో ఉండదని" అంది మాణిక్యం లచ్చి సేతులూ, ఒంటి మీద బురద కడుగుతూ.

"ఎందే తెల్లారే పొట్టుకుందీ? కాత్తె కసాయం కాసిపోత్తావంటే?" అన్నాడు ముత్తాయ్, ఆడీడ లచ్చి సేసిన బురద తుడుసుకుంటూ.

"నువ్వు సేశాగా. ఇప్పుడే కాసిపోత్తా" అంది మాణిక్యం, లోపల్నుంచి ఇంత ఉప్పుగల్లుతెచ్చి లచ్చికి దిష్టితీస్తూ.

"నిన్న రేత్రే మునుసుబు గారు ఊర్నుంచి ఒచ్చారంట. నేను కచేరిసావిడికి ఎల్తుండాగానీ పిల్లదాన్ని బయిటికెక్కడికీ కదల్నీమాకేవ్" అన్నాడు ముత్తాయ్ సుట్ట ముట్టిచ్చుకుని బయల్దేర్తూ.

"కాత్తె పెందలకాడే తిరిగిరాయ్యా," అంది మాణిక్యం లచ్చిని చంకకెత్తుకుంటూ.

మాలపల్లినుంచి గుంటుపల్లికి ఎంతలేదన్నా అరమైలు పైసిలుకుంటుంది. గుంటుపల్లి మునుసుబు కచేరిలో ముత్తాయికి వెట్టిపని. ఈ నౌకరీ ముత్తాయికి ముత్తాతలనాటినుంచీ దొర్లుతూ ఒచ్చిందే. మోతాదు బడే సాయిబు కచ్చేరీలో వేలిముద్దర్లేయించడం, లెక్కల పుస్తకాలు, సిరాబుడ్లు సరిచూడ్డం, సిస్తు వసూళ్లకు వారికీ వీరికీ ఎచ్చరికలు సెయటం మొదలైనవి సూసుకుంటుంటే ముత్తాయి పొలాల కొలతలకూ, టంకు వేసేందుకూ, ఇంకా సిల్లరమల్లరపన్లు సేసేందుకూ ఏర్పాటైనాడు. ఇదిగాక దేవుడిగుడి తిరణాలకు డప్పుకొట్టీ, కాష్టాలకు కట్టెలు మోసీ. పశువులు చస్తే తెచ్చుకుని, ఆటితోళ్లతో సెప్పులు, ఎద్దుమెళ్లో పట్టెళ్లు, సికమార్లు, సెర్నాకోలలు సేసి కుటుంబం గడుపుకుంటున్నాడు ముత్తాయ్.

మాలపల్లి జనం కూలిజనం గనుక పెందరాడే లేస్తారు. వీలుంటే పెళ్లాలకు సాయంగా ఊరిబయట కుంటలో నీళ్లు తెచ్చి బానలు, బుంగలు సింపి కూడు తిని కూలిపనికి పొయ్యేవారుపోతే, సీకట్తో లెగసీ లెగవంగానే నెత్తిన పైపంచేసుకుని ఎల్తుర్లో పెళ్లాం, పిల్లజల్లను సూసుకోనన్నా సూసుకోకుండా పనికెల్లిపోతారు కొందరు మాలపల్లి జనం.

"ఓరి ముత్తాయోవ్? ఇయాళేం కచేరీకి మా ఉసిమీనెల్తుండావు మునుసు

బుగా రొచ్చారా ?" అని వీపుమీద కావిడిబరువుకు నిగడదన్నుకుని కుంటనుంచి బరబరా ఒస్తున్న లచ్చాయ్ కేకేశాడు ముత్తాయిని.

"నిన్న రేత్తిరే ఒచ్చారు మునసుబుగారు. సిస్తు బకాయిలు ఇంకా మిగిలుండయిగా, ఇయాల సానావటుకు వసూలుఁగావాలి మరి. ఇంకా నువ్వు కూలి పనికి పోకుండా ఈడే కూకుండావేరా ? ఇయాల మా మరదలుఁపిల్ల నీలుపోసి గాని పోసినని నిలేసిందా ఏరా ?" అన్నాడు ముత్తాయ్ కావిడిబద్ద ఊపుకుంటూ దగ్గిర కొచ్చిన లచ్చాయితో.

"అదిగఁతేలే. పోసీగఁదా అని ఏనాడన్నా కుంటనుంచి నాలుగు బుంగల నీలు తెచ్చిపోత్తానా ? ఇదిగో ఈ వజానంటారు. అందుట్లో నీకు సంచుదొరుకుతే సాలు మరదల్ని ఎనకేసుకొత్తావు. నోట్లోకి కాత్తె పుగాకుముక్కుంటే పెట్రా వంట్రా ముత్తాయ్ ?" అన్నాడు లచ్చాయ్, కావడిబరువుతో కాసేపు ఆగుతూ.

"ఎబ్బె నీ తోడు. ఏలడంటే ఏలెడుంటే ఇంతకు ముంగలే సుట్టసుట్టుకుండా. ఉంటే రేప్పెడ్తాలే. పిల్లదానికి కాత్తె కాకతగిల్నట్టుందిరా లచ్చాయ్" అన్నాడు ముత్తాయ్.

"టా, ఇంతకుముంగలే మీ గాబుకాడ నీలు పారబోత్తుంటే సూశాను గదంట్రా ముత్తాయ్ ? పిల్ల బాగానే ఉండదే ? ఇంతలోనే కాకెట్టతగిలిందిరా ?" అన్నాడు లచ్చాయ్ నమ్మనట్టు.

"అళ్లమ్మ కేకత్తుంటే ఒచ్చి నాకాళ్లు వాటేసుకుంటే ఇట్టసూద్దును గందా, ఒళ్లు ఎచ్చగా ఉంది" అన్నాడు ముత్తాయ్, లచ్చి ఒంటివేడి తన సేతులకు ఇంకా తగుల్తున్నట్టుగా.

"ఓసి, మద్దాన్నానికి అదే తారిపోద్దిలే. మరి పిల్లదానికి నోట్లో కాత్తే మన్నా పోశావా ?" అన్నాడు లచ్చాయ్.

"మీ ఒదినె కసాయం కాసిపోత్తానందిలే" అన్నాడు ముత్తాయ్.

"ఇగనేం, మా మాణిక్యం ఒదినెకు ఇసువంటి వైద్దికాలు సానా తెలుసు. ఇహ దానంతటదే పోద్దిలే. అదిగో నీ మరదలు దడికాణ్ణుంచి అప్పుడే నిక్కి నిక్కి సూస్తుందది — ఎల్తుండారోయ్ ముత్తాయ్" అంటూ కావడిబద్దతో కిర్ కిర్ ఊకుక్కుంటూ ఎల్లిపొయ్యాడు లచ్చాయ్.

లచ్చాయ్ గుడిసెదఁడిదగ్గిర నిజంగానే నిలబడి సూస్తున్న సుబ్బాంవేపు సెయి ఊపుతూ గుంటుపల్లివేపుకు సాగాడు ముత్తాయ్.

సుబ్బామంటే తనకెంత గురో మధ్య మధ్య అనుకుంటుఁటాడు ముత్తాయ్. తనకు మాణిక్యం మీద మనసుమళ్లి సెడ్డ తపనబడ్తున్న రోజుల్లో సుబ్బాం అతీ

నడిపి తనకూ మాణిక్యానికి జోడుకలి
తెలివిగా యవారం పెళ్లి ఏర్పాటుదాకా
పింది. ఇందుకు తనూ, మాణిక్యం నాగారుబొమ్మకు ఓ ఏటపోతును బలిచ్చు
కున్నారు గూడా. తన పెళ్లయి మాణిక్యంతో సుకంగా గడిసిపోతుంటే కొన్నా
ళ్లకు సల్లగా నస సాగించింది మాణిక్యం. తనకు పిల్లలు పుట్టకపోవటంవల్ల
తనను గొడ్డుమోతని ఒకరిద్దరనుకోటం ఇన్నానని మొదులుపెట్టింది మాణిక్యం.
కరువులో అదికమాసం అన్నట్టు పిల్లలకోసం ఇప్పట్నుంచీ ఎగబడద్దన్నాడు
తను మాణిక్యంతో. ఇప్పటికిప్పుడు పిల్లలు పుట్టకపోతేమటుకు ముందుకు పుట్టరనే
ఖరానా ఏమిటని కూడా తను మాణిక్యంతో సానాసార్లు సెప్పి సూశాడు. అయినా
మాణిక్యం నస ఆపకపోంగా కనపడ్డ సెట్టుకు పుట్టకు దీపాలెలిగించీ, పాలు
పొంగించీ పప్పుబెల్లాలు పెట్టీ, తడిగుడ్డల్తో పెదచ్చినాలు సేసీ సెడ్డ గందరగోళం
సేసింది [illegible]పుట్టేదాకా. లచ్చిపుట్టి మాణిక్యం మళ్లీ మామూలుదారినపట్టం తన
బరువంతా [illegible]యింది ముత్తాయికి. ఏమయినా తన పెళ్ళాంకంటే తనకే
లచ్చంటే ఎక్కువ ముద్దని మాణిక్యం లచ్చిమీద కేకలేస్తున్నప్పుడల్లా అనుకుం
టాడు ముత్తాయ్. అందుకే లచ్చికి ఏ ఇంత ఎచ్చుతగ్గులొచ్చినా కాత్తె కంగారు
పట్టం ముత్తాయికి వాల్తీ. అయితే ఏ లచ్చాయిలాంటి మనసుకలిసిన మనిషోగనక
ఊపుతడ్తే దైర్నంగా నిలబడిపోయే మనషే ముత్తాయ్‌గూడా.
మునసుబుగారి గొడ్లసావిట్లో
మునుసుబుగారింటి కెల్లి దణ్ణాలు పెట్టుకుని,
గొడ్లకు మేత ఉందో లేదో సూసి, జీతగాడు సావిడంతా బాగు సేసిపోయినా మళ్లీ
ఒకటి రెండు పేడకళ్లు తీసేసి, మునుసుబుగారి పెళ్లాం సెంద్రమ్మగార్ని పనే
మన్నా ఉందదా అని అడిగి, లేదనిపించుకుని, మునసుబుగారు గుడ్డలేసుకుని
కచీరుసావిడికి బయలుదేర్తే ఎనికీడ్తేవెళ్తూ, కచీరుసావిడి గుమ్మందగ్గిరకు సేరి
సేతులుకట్టుకుని నుంచున్నాడు ముత్తాయ్.
పెదకరణం, సినకరణం అప్పటికేవచ్చి లెక్కలు రాసుకోటం ఓరకన్నుతో
సూశాడు ముత్తాయ్.
"ఇవాళ సిస్తులు కట్టాలని మొన్న టంకు వేశావ్రటా ముత్తాయ్?" అని
కేకేశాడు కచేరీలోంచి మునుసుబుగారు.
"సిత్తం దొరా. తమరు సెప్పినట్టే ఓ పూట పూటంతా టంకేశానండి"
అన్నాడు ముత్తాయ్, మునుసుబుగారి కంటికి కొంచెం ఓరగా కనపిస్తూ.
"మరి ఏరీ ఇంతవరకు ఎవరూ రాలేదేం?" అన్నాడు మునుసుబుగారు
విసుగ్గా.

"బడేసాయిబు కేకేసుకురాటానికి ఎల్లాడండి. అదిగో రామయ్యగోరు ఒత్తున్నాడు దొరా" అన్నాడు ముత్తాయ్ రామయ్యకు దారి ఒదుల్తూ.

"ఇవాళే సిస్తుకట్టాలని గాపకమే లేదండి మునసబుగారూ" అంటున్నాడు కచేరిసావిట్లోకి వోయిన రామయ్య.

"ఇదేం మర్యాద రామయ్యా? ఇప్పటికి రెండు వాయిదాలు దాటిపోయినై. ఇంకెన్నిసార్లు టంకు వేయించమంటావో నువ్వే చెప్పు" అని నెమ్మదిగానే అడుగుతున్నాడు మునుసుబుగారు.

"మళ్ళీ టంకు దేనికీ? రెండుమూడురోజుల్లో పిలవకపోయినా వచ్చి కట్టిపోతే సరిగా" అంటున్నాడు రామయ్య.

"ఒరేయ్ ముత్తాయ్? ఆ రత్తయ్యను వెళ్ళి పిల్చుకురారా—ఊరంతకీ తెలిసినా ఆయనకుమటుకు తెలియలేదంటాడూ?" అని కేకేశాడు మునుసుబుగారు.

"రత్తయ్య బర్రెగొడ్డు ఇంతకుముంగలే చచ్చిపోయిందంట, మరి ఏం వస్తాడో..." అన్నాడు రామయ్య.

"సరే, చచ్చిన గొడ్డును బతికించటం ఎవరివల్లవుతుంది. రామయ్యా, సర్కారుసొమ్ము కట్టకపోతే ఏటీ వస్తుందిగానీ— వెళ్లి కేకేసిరారా ముత్తాయ్?" అన్నాడు మళ్లీ మునుసుబుగారు.

చచ్చిన బర్రెగొడ్డు చుట్టూతా తిరుగుతున్న రత్తయ్య కెదూరుగా వెళ్ళి నిలబడ్డాడు ముత్తాయ్.

"వెయ్యేళ్లు బతకరా ముత్తాయ్, అనుకుంటుండగానే ఒచ్చావు. ఎటువంటి బర్రెగొడ్డు చచ్చిందో చూశావా?" అన్నాడు రత్తయ్య విచారంగా.

"తమరి బర్రెగొడ్డు నాకు తెలవదంటండీ దొరా? మూలావుపుటగ్గలది!" అన్నాడు ముత్తాయ్.

"సరే, బతకనిబిడ్డ బారెడు. మరి దీని సంగతేమంటా? బయటకి చేరేస్తావా" అన్నాడు రత్తయ్య.

"అదేంటి దొరా కొత్తగా మాట్లాడ్తుండారూ? సచ్చినగొడ్డును మేం గాకపోతే ఇంకెవురు తీసికెల్తారూ"? అన్నాడు ముత్తాయి.

"అదిసరేలేవోయ్. కాదని ఎవరన్నారూ? ఇదిగో ముత్తాయ్? ఎందుకంటున్నానో అనుకోవద్దుగానీ—బర్రె ఖరీదు నాలుగు రూపాయలవుతుంది. తరువాత నీ ఇష్టం" అన్నాడు రత్తయ్య.

"సచ్చినబర్రె నాలుగు రూపాయిలా? ఎప్పుడూ ఇన్లేదండి దొరా"

అన్నాడు ముత్తాయ్, అట్టాగే నోరు తెరుస్తూ.

"ఇప్పుడు వింటున్నావుగా, చచ్చినబఱ్ఱెయినా నాలుగు డబ్బులు గిట్టుబాటు చేస్తుంటే నాలుగో మూడున్నరో ఇచ్చుకుంటే దండగ కాదుగా?" అన్నాడు రత్తయ్య

"తమ రట్టంటే మా బీదోళ్లేం గావాలి దొరా. మునుసుబుగోరు తమర్ని కేకెయమంటే ఒచ్చానండి రత్తయ్యగోరూ" అన్నాడు ముత్తాయ్.

"విన్నాం లేవోయ్ ఇంతకుముందరే మీ బడేసాయిబును తోలారుగా, మళ్లీ నువ్వుకూడానా? దాందుంపదెగిరి మరీ ఒకటే ఊదరైతే ఎట్లా? ఇదిగో నాచేత నాలుగుసార్లు ఎందుకనిపిస్తావు, దీని విషయ మేమంటావో పైసల్జేసి మధ్యాన్నం లోపల తేల్చి చెప్పెయ్, మళ్ళీ ఇంకోర్ని చూసుకోవాలి" అనేసి ఇంటోకి వెళ్లిపోయ్యాడు రత్తయ్య.

చచ్చిన బఱ్ఱెగొడ్డు నోసూపు చూసి ఆలోచిస్తూ రత్తయ్య గుమ్మం దిగాడు ముత్తాయ్.

"ఒరే ముత్తాయ్?" అని కేకేశాడు బైస్కోలు బండిమీద ఉసిగా పోతూ బేకునొక్కి ఆగిపోయిన ఆస్పత్రి డాక్టరు.

"దణ్ణాలండి డాటరు దొరా" అన్నాడు ముత్తాయ్.

"ఒరేయ్, ఇంట్లో కట్టెలు లేవల్లే ఉంది; వెళ్లి నేను చెప్పానని చెంచయ్య కొట్లో రెండుగుళ్ల కట్టెలు ఇంట్లో పడేసిపో" అంటూ ముత్తాయ్ గుక్కతిప్పుకునే లోపే డాక్టరు బైస్కోలుమీద మాయమయ్యాడు.

ఇహ తప్పదు తొందరగా చేసేసి పోదామని చెంచయ్య కొట్టువేపుకు ముత్తాయ్ నాలుగడుగులు వేశాడో లేదో- "ఒరేయ్ ముత్తాయ్ ఒక్కక్షణం ఆగరా?"... అని ఒక ఆడగూతురు గొంతు వినిపించింది.

"అబ్బే ఏం లేదులే, ఏమిటా డాక్టరుగారు నీతో చెప్పిపోతున్నారూ?" అంది సీతారావమ్మ ఎదురింటి గుమ్మంలో నిలబడి డాక్టరు వెళ్లిన దిక్కే నిక్కి నిక్కి చూస్తూ.

"ఆఁ ఏం లేదండి సీతారావమ్మగోరూ! నాలుగు కట్టెపేళ్ళు ఇంటోపడేసి పోమన్నారెండి" అన్నాడు ముత్తాయ్ తొందరపడ్తూ.

"అహాఁ అయినా ఆయనేం చెబుతే నాకెందుకులే. ఒక్కసారి ఇటొచ్చిపోరా ముత్తాయ్. కర్మకాలిపోను. తెల్లవారి లేవంగానే నాకీ బ్రహ్మహత్య చుట్టుకుంది. మా దొడ్లో పిల్లి చచ్చింది. నాయన్నాయన కాస్త దాన్ని అదెక్కడైనా పారేసిపోదూ"

అంది సీతారావమ్మ ఆరాటంగా.

"అట్టే, సానా వస్లుండాయ్ దొర్సానమ్మగోరూ" అనంటున్నాడు ముత్తాయ్.

"వాటికేంలే నీ కెప్పుడూ ఉండేవే. నువు ఇప్పుడు కాదన్నావంటే ఇహ బ్రహ్మదేవుడు దిగివచ్చినా ఆ పిల్లిని నా కంటికి కనపడకుండా తప్పించలేడు. నాయన్నాయన" అంది సీతారావమ్మ దొడ్డికి దారితీస్తూ.

సీతారావమ్మ పిల్లి పనినుంచి బయటపడి, చెంచయ్యకొట్టుకు గబ గబ వెళ్తున్న ముత్తాయికి పాలపల్లినుంచి ఒస్తున్న ఆదాయ్ కోడలు వీరమ్మ దార్లో ఎదురయింది.

"ఏం ఈరమ్మా బాగుండావా? యాడ కెల్తుండా?" అని పలకరించాడు ముత్తాయ్ వీరమ్మను.

"పిల్ల కాలవగట్టు కెల్తుండాగానీ మీ లచ్చికి కాక తగిలిందంటగా? పిల్ల బురబుర్లాడ్తా అవేమయిన దగ్గుతుండదంటా డాటరుగారికాడ ఏవన్నా మందు తీసుకురామని సెప్పమంది మాణిక్యెం" అంది వీరమ్మ.

"ఆఁ కాక బాగా ఎక్కువైందా ఈరమ్మా?" అన్నాడు ముత్తాయ్.

"ఆదేమో మరి, పిల్ల సూడబోతే కాత్తె నలిగినట్టే ఉంది. ఎందుకైనా మంచిది ఆ డాటరుగార్నడిగి మందిప్పిచ్చుకుని దబ్బున ఇంటికెళ్ళరాదూ? నేనెల్తుండా నీ తమ్ముడు నా కోసం ఆ పిల్లకాలవగెట్టుమీదే కూకునుంటాడు" అంటూ వెళ్ళిపోయింది వీరమ్మ.

ఇంకొంచెంసేపటికి కట్టెలు తెచ్చి దొడ్డో ఏసి, సెమట తుడుసుకుంటూ ఆస్పత్రిలో డాక్టరుకు కనుపించేట్టు కాత్తె పెడగా నిలబడ్డాడు ముత్తాయ్.

"తెచ్చి పడేశావా?" అన్నాడు డాక్టరు రోగులకు మందులు రాసిస్తూ.

"పడేశానండి, పిల్లదానికి కాకతగిలింది దొరా" అన్నాడు ముత్తాయ్.

"ఏ పిల్లదానికి?"—అన్నాడు డాక్టరు, తలొంచుకుని రాసుకుంటూ.

"మా పిల్లదానికేనండి"—అన్నాడు ముత్తాయ్.

"కాక తగిలిందా"— అన్నాడు డాక్టరు.

"ఔను దొరా" అన్నాడు ముత్తాయ్.

"ఊహు, సరే కాసేపుండు" అన్నాడు డాక్టరు ఓ జబ్బుమనిషిని పొట్ట ఒత్తి చూస్తూ.

"బురబుర్లాడ్తా దగ్గుకూడా బాగాఉందంటండి దొరా" అన్నాడు ముత్తాయ్,

కాసేపు సూసి.

"ఎవరికి ?"...అన్నాడు డాక్టరు, ముత్తాయి నోసారి మళ్ళీ చూస్తూ.

"మా పిల్లదానికేనండి దగ్గూ జరం బాగా ఒచ్చిందండి"... అన్నాడు ముత్తాయ్ కాత్తె గట్టిగా.

"ఏం తిన్నదేం ?" అన్నాడు డాక్టరు.

"పిల్లముండ అదేం తింటదండీ నిన్న ఇంతంటే ఇంత ఉల్లికారం, దొగ్గ లాకుపప్పు తిన్నదండి" అన్నాడు ముత్తాయ్.

"ఏదీపిల్ల ? ఇటు తీసుకురా ?" అన్నాడు డాక్టరు.

"పిల్లదాన్ని తీసుకురామంటారండీ ?" అన్నాడు ముత్తాయ్ కంగారుపడ్తూ.

"తీసుకురాకపోతే ఎట్లాగయ్యా మందివ్వటం ? ఊ వెళ్లి తీసుకురా"

ఆ నడిరేత్రి ఒళ్లు తెలియకుండా నిదరపోతున్న ముత్తాయిని లేపింది మాణిక్యం. గబాల్న చూసి ఒణుకుతున్న మాణిక్యం చెయి పట్టుకున్నాడు ముత్తాయ్.

"పిల్ల–పిలుస్తే పలకటం లేదు"...అంది మాణిక్యం సన్నగా వినపడీ వినపడకుండా.

ముత్తాయ్ మంచమ్మీదకు ఒంగి లచ్చిగుండె మీద సెయి పెట్టాడు. "అదేంటే పిచ్చిముండ పిల్ల సుబ్బరంగా నిదరపోతుంటేనూ ?" అన్నాడు ముత్తాయ్ మాణిక్యం కళ్లి అనుమానంగా చూస్తూ.

"డొక్క లెగరేగుత్తుండది - మూపిటాల అట్టా లేనేలేదు" అంది మాణిక్యం సన్నగా మూలుగుతూ.

మైకంలో ఉన్న లచ్చి ఊపిరి పీల్చుకుంటానికి తంటాలుపట్టం నిదానంగా సూసిన ముత్తాయ్ మాణిక్యం కళ్ళి బిత్తరసూపులు సూశాడు.

"డాటరిదగ్గిర కెల్దాం——పద——" అంది మాణిక్యం.

"ఇంత నిశిరేత్రప్పుడా? డాటరు పలుకుతాడా ?" అన్నాడు ముత్తాయ్.

"కాళ్లు పట్టుకుందాం——బగమంతుడే ఉండాడు——"

దారివెంట కుక్కలరుస్తూ వెంటపడ్తుంటే వినిపించుకోకుండా లచ్చిని బుజానేసుకుని ఒచ్చి డాక్టరు తలుపు గబగబ కొట్టారు ముత్తాయ్, మాణిక్యం.

"ఎవరది ?" తలుపు తెరిసి బ్యాట్రీలైటు మీదేసి సూశాడు డాక్టడు.

"ముత్తాయిని దొరా——రచ్చించాలి."

"నీకేమన్నా మతుందా లేదా ? గాభరా పెట్టి చంపావే ?"

"మీపాదాలు పట్టుకుంటాం దొరా—పిల్లది డొక్క లెగరేత్తుందది."

"ఏడ్సినట్టే ఉంది. మీమేం మనుషుల మనుకున్నారా, పిశాచాల మనుకున్నారా? పగలంతా ఏం చేస్తున్నావ్ ఇంత అర్ధరాత్రి రాకపోతే?"

"తమరు పిల్లదాన్ని మద్దాన్నం సూసి మందిచ్చారుగందా తగ్గిపోతుందనుకుండాం దొరా. మరింతలో కొంపమీనకొచ్చుద్దని..."

"చాల్లే రండి లోపలికి..."

సగం నిదరమత్తుతో ఒంగి లచ్చిని పరీక్ష చేస్తున్న డాక్టరు ఒక్కసారి నిటారుగా నుంచున్నాడు.

"మీ అలగా జనానికేం తెలియదు" అన్నాడు డాక్టరు పెళ్లున.

"అదేంది దొరా?—" అన్నాడు ముత్తాయ్. మాణిక్యం ఒకసారిగా.

"ఇంజెక్షనివ్వాలి, నాదగ్గిర లేదా ఇంజెక్షను. చీటీ రాసిస్తాను పొన్నూరు వెళ్లి అర్జెంటుగా తీసుకురావాలి."

"అబ్బో. అంతదూరమా? ఇంత రేత్రి ఎవరు పలుకుతారు డాటరు బాబూ?"...అన్నాడు ముత్తాయ్ నీలుకారిపోతూ.

"తెల్లవారేదాకా ఉండ్డైనా ఇంజెక్షను తీసుకురావాలి—అయిదు రూపాయలు తీసుకుపో."

"అయిదు రూపాయిలా?" అన్నాడు ముత్తాయ్.

"సూడు—పిల్లకు ఇంకా మైకం ఒదల్లేదు—అయ్యోనాలచ్చీ—" అంది మాణిక్యం కోక చెంగు మొహాన కప్పుకుని మూలుగుతూ.

డాక్టరిచ్చిన సీటీ ఒక గుప్పిట్లో పెట్టుకుని, తడుపుకోకుండా రెండో సేయి మాణిక్యం మెళ్లోకి పోనిచ్చి పుస్తెతాడు పటిక్కన తెంచి—ఇంకొక్క క్షణంలో గుంటుపల్లి వీధులన్నీ దాటి పెద్దకాలవ గట్టెక్కి పొన్నూరువేపుకు రొప్పుకుంటూ పరుగెత్తాడు ముత్తాయి—సీకట్లో కలిసిపోతూ.

("భారతి"లో ప్రచురణ)